

آیا پذیرش این محدودیت‌ها یک نوع عقب‌نشینی از مواضع انقلاب است و یا اثبات دروغ بودن ادعای دشمن در تسلیحاتی بودن فعالیت‌های هسته‌ای؟

شماره پرسش: ۱۸۷۱

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۴/۱/۲۳ ۰۴:۳۷:۳۰

متن پرسش

سلام مجدد استاد: بنده حقیر پرسشگر سوال ۱۱۸۵۲ هستم. ابدا بنا ندارم با حضرتعالی جدل کنم. چرا که خود را در این مقام نمی بینم. پس جسارت دوباره بنده را ببخشایید. ۱- استاد عزیز! ما خود می دانیم که منطق مذاکره برای توافق، منطق بده بستان است. یعنی همین که ما پای به عرصه مذاکره گذاشته ایم، پذیرفته ایم که باید چیزهایی بگیریم و چیزهایی بدهیم. مهم توازن بین داده ها و ستانده هاست. (ما در اینجا تقریبا با منطق دولت فعلی هم نظریم، که اگر رگ انقلابی مان باد کرده بود، از اساس این مذاکرات را نفی می کردیم. چرا که ورود به مذاکره برای تصاحب «حق» هسته ای، عملا به چشم پوشی بر بخشی از حقوقمان منجر خواهد شد.) پس اینکه قسمتی از سخنان رهبری مبنی بر پذیرفتن محدودیت را خاطرنشان فرمودید، مسئله ای نیست که کسی با آن مخالف باشد. آنچه که مهم است (همانطور که عرض کردم)، توازن بین امتیازات داده شده و گرفته شده است. ۲- رهبری در چند مورد فرموده اند که در جزئیات مذاکرات دخالت نمی کنند. یعنی اینکه طرف ایرانی چه تعداد محدودیت هایی را بپذیرد، ابدا به معنای رضایت رهبری نیست که اگر می بود محتوای سخنرانی اخیر ایشان زیر سوال می رفت. آن بخش از سخنان رهبری که در پاسخ خود آورده بودید و در آن محدودیت های پذیرفته شده از طرف تیم ایرانی را برشمرده شده بود، چه چیزی را ثابت می کند؟ جز اینکه رهبری نفیا و اثباتا در مورد مطلوبیت و یا عدم مطلوبیت این تعداد محدودیت نظر خود را بیان نکردند؟! اتفاقا اگر رهبری با این توافق و نیز محدودیت ها موافق بودند، بسیار منطقی و لازم بود که حداقل جمله ای در ستایش آن بگویند تا آرامش به کشور برگردد و منتقدان دهان خود را ببندند. فقط گفته اند که این منطق مذاکرات است و تیم ما منطقی عمل کرده است. یعنی به تعهدات خود پایبند بوده و این ابدا مسئله قابل تأملی نیست و اتفاقا نکته ای عیان است. ۳- اگر فرض کنیم که رهبری به طور مستقیم و کامل به متن توافق اشراف داشتند و از قضا به آن رضایت نیز داشته اند، آیا این مجوزی برای به به و چه چه کردن در له این توافق می شود؟! گمان نمی کنم که اگر رهبری سیاهی شب را انکار کردند، بنده و شما نیز چنین اجازه ای داشته باشیم! بنده می دانم دو دو تا چهارتاست و هیچکس حتی شخص ولی فقیه نیز نمی تواند بگوید دو دو تا پنج تاست و بنده را ملزم به پذیرش آن کند. ۴- بنده در خلوص شما هیچ شکی ندارم. می دانم که قصد دارید به منویات رهبری عزیز جامعه عمل بپوشانید. اما به نظرم در مصداق دقت بیشتری بفرمایید. اگر کسی یا گروهی با زبانی حقوقی و فنی (ولو با لحنی تند) این توافق را نقد کرد، شما می توانید پاسخش را با نقدی فنی بدهید، نه اینکه

به بهانه نامگذاری امسال، به او بگویید لطفا فکر نکن! به قول نسیم شمال: «لال شوم کور شوم کر شوم، لیک محال است که من خر شوم!» بله استاد! بعضی خفت ها در طول تاریخ با آب چشمه زمزم هم پاک نمی شود. هیچکس نمی تواند توافق گلستان و ترکمنچای، توافق هسته ای سعدآباد، قرارداد ۱۹۱۹، داری و امثالهم را تطهیر کند و منتقدان را به همدلی توصیه کند. شما نهایتا می توانید بفرمایید که بنا به دستور ولی فقیه فعلا بنا بر مصلحت ها نباید با ظلم و دروغ شاخ به شاخ شوید! این قابل قبول است. به شرط آنکه بنده هم به این جمع بندی برسم که ولی فقیه امروز چنین مطالبه ای دارند که البته در حال حاضر به این نتیجه نرسیدم. بلکه اتفاقا بیشتر عکس این گزاره را مشاهده می کنم. در پایان عذر بنده را به خاطر این زبان سرخ بپذیرید. خمینی به ما یاد داد که حق را همیشه فریاد بزنید، حتی اگر متهم به هزار انگ و برچسب شوید. ببخشید اگر برخی مواقع احیانا پا را از جاده ادب فراتر گذاردم. یا حق!

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بنده این حساسیت و احساس مسئولیت جنابعالی را ارج می نهیم، ولی باز فکر می کنم وقتی خود مقام معظم رهبری «حفظه الله» از قبل خبر دادند که محدودیت هایی را ایران پذیرفته است؛ ما با این دید باید به محتوای بیانیهای لوزان نگاه کنیم و فکر کنیم آیا پذیرش این محدودیت ها یک نوع عقب نشینی از مواضع انقلاب است و یا اثبات دروغ بودن ادعای دشمن در تسلیحاتی بودن فعالیت های هسته ای؟! موفق باشید